

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

1 februari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN, INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING EN DECREETSEVALUATIE

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van het sectoraal akkoord bij de intercommunales

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het overleg binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld en de uitvoering van het regeerakkoord terzake

Vraag om uitleg van mevrouw Dominique Guns tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, meer bepaald wat de laatste wilsbeschikking van behoeftige personen betreft

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het gebruik van het Frans tijdens de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie

Dinsdag 1 februari 2005

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.40 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van het sectoraal akkoord bij de intercommunales

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Dua tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van het sectoraal akkoord bij de intercommunales.

Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, hoewel mijn vraag over een schijnbaar lokaal dossier gaat, kan uw antwoord en de definitieve uitspraak – om een zwaar woord te gebruiken – gevolgen hebben voor duizenden werknemers in openbare diensten.

Ik stel deze vraag naar aanleiding van de staking van Ivago tijdens de eindejaarsperiode. In sommige straten is het afval meer dan een maand blijven staan. Elke Gentenaar was dan ook op de hoogte van de sociale onrust bij de afvalintercommunale. Deze staking was trouwens niet de eerste. Het probleem sleept al jaren aan.

De inzet van het sociaal conflict was de discussie over de toepassing en uitvoering van het sectoraal akkoord, meer bepaald de verhoging met 148 euro van de eindejaarspremie van de werknemers. Het personeel meent daar recht op te hebben maar de directie deelt die mening niet. Alle ambtenaren en

personeelsleden van het gewest, van de gemeenten en van de intercommunales hebben die premie intussen ontvangen, behalve het personeel van Ivago.

De staking in december was nogal tumultueus. Uiteindelijk heeft men beslist het bedrag op een geblokkeerde rekening te storten en aan het Comité C, waarin uzelf, het gewest en de vakbonden vertegenwoordigd zijn, gevraagd een oplossing te zoeken.

Mijnheer de minister, tijdens een vorig conflict was de heer Luc Van den Bossche aangesteld als sociaal bemiddelaar. Hij heeft toen heel duidelijk gesteld dat het akkoord moet worden uitgevoerd en dat alle personeelsleden recht hebben op alle bepalingen uit het akkoord.

In maart 2003 heeft toenmalig volksvertegenwoordiger, de heer Holemans een gelijkaardige vraag gesteld aan uw voorganger, minister Van Grembergen die toen zeer expliciet antwoordde dat alle bepalingen van het akkoord moeten worden uitgevoerd voor alle werknemers, ook van de intercommunales.

Tot slot kan dit dossier een heel belangrijke precedentwaarde hebben. Indien zou blijken dat het personeel ongelijk en de directie gelijk heeft, en dat bepaalde aspecten voor interpretatie vatbaar zijn en niet moeten worden toegepast voor de werknemers van Ivago, dan is het hek van de dam. Dan zal elk akkoord in een gemeente of een intercommunale worden betwist zodat we in een sociaal onzekere en labiele situatie terechtkomen.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover dit sociaal conflict? Klopt het dat het akkoord onvolledig wordt uitgevoerd bij Ivago? Wat is de huidige

Dua

stand van zaken in dit dossier? Welke initiatieven hebt u genomen of overweegt u om de situatie op te lossen? Het is belangrijk voor het personeel dat er snel duidelijkheid komt over de interpretatie van dit sociaal akkoord.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Bij deze vraag is het belangrijk de chronologie van het verhaal te volgen. Het gaat om zaken die vaak antecedenten hebben, die een bepaald recht hebben gecreëerd en het verloop van het dossier sterk beïnvloeden. Ik verklaar me nader.

Krachtens de wetgeving op het syndicaal statuut vallen de lokale besturen, waaronder de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, onder de bevoegdheid van het Comité C1, waar de sectorale akkoorden voor het personeel van de lokale besturen en de provincies tot stand komen. Het sectoraal akkoord 2002 voorziet bijvoorbeeld in een verhoging van de eindejaarstoelage met 148,74 euro.

In sommige intergemeentelijke samenwerkingsverbanden zijn om historische redenen voordeliger geldelijke regelingen voor het personeel verworven dan is overeengekomen in de sectorale akkoorden voor de lokale besturen. Zo heeft Ivago al in 2000 een verhoging van de eindejaarstoelage toegekend die jaar na jaar is betaald. Daarmee gebeurde een voorafname van wat op grond van de sectorale akkoorden eigenlijk pas vanaf 2002 mogelijk was. In het lokaal protocol tussen werkgever en vakbonden werd dat overigens erkend met de vermelding dat in deze extra eindejaarstoelage alle andere verhogingen begrepen zijn waarin voor de overheidsdiensten wordt voorzien gedurende de duur van de overeenkomst.

In een nieuw protocol van 13 mei 2002 met een geldigheidsduur van drie jaar, werd dat principe bevestigd, weliswaar zonder het akkoord van de CCOD. Op 23 december 2004 werd een nieuw lokaal protocol gesloten. Daarbij werd overeengekomen om een einde te maken aan de op dat ogenblik lopende syndicale acties. Een van de afspraken daarbij was dat een procedure zou worden opgestart waarbij aan het Comité C1 wordt gevraagd uitsluitel te geven over de vraag of Ivago de 148,74 euro bijkomende premie nog moet uitbetalen, dan wel of

deze reeds vervat zit in de reeds uitbetaalde eindejaarspremie vanaf 2000.

Afgesproken werd dat de beslissing van het Comité C1 bindend is voor beide partijen. De directeur-generaal heeft me net meegedeeld dat tot op vandaag noch Ivago, noch een andere betrokken partij heeft gevraagd om een bijeenroeping van het Comité C1 te organiseren. De vooropgestelde datum was 17 februari, maar er werd nog geen vraag gesteld. Dit is een heel belangrijk element, want volgens de procedure moet dat gebeuren door degene over wie het geding gaat.

Zonder te willen vooruitlopen op het standpunt van het Comité C1, dat op vrijwillige basis wordt ingewonnen, lijkt het volgens mij, op grond van de info waarover ik beschik, dat de werkgever bezwaarlijk tot een bijkomende verhoging van 148,74 euro kan worden verplicht, indien de bedoelde verhoging reeds vroegtijdig werd toegekend aan het personeel van het intergemeentelijk samenwerkingsverband. Voor een definitieve stellingname wacht ik het standpunt van het Comité C1 over deze aangelegenheid af.

De eindejaarspremie wordt elk jaar opnieuw toegekend. Over de vraag of het ene vervat zit in het andere, dan wel of er een bijkomende toekenning moet komen, lopen de meningen uiteen.

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. De kern van het probleem is dat een deel van het personeel van Ivago vindt dat er een aparte overeenkomst werd afgesloten met de werkgever waarin ze een aantal zaken hebben bekomen. Naast die overeenkomst is er het algemeen sectoraal akkoord waarin verworvenheden staan die ook op hen van toepassing zijn. De kern van de vraag is dus of het een het ander uitsluit. Volgens de werknemers van Ivago is dat absoluut niet het geval. De vakbond maakt een heel duidelijk onderscheid tussen de twee elementen. Dat gebeurt in andere sectoren trouwens ook altijd: naast de individuele akkoorden, zijn er de algemene CAO's die voor iedereen gelden.

U hebt nog geen vraag tot bijeenroeping van het Comité C1 gekregen. Ook dat wijst op een patstelling. Ivago heeft er natuurlijk geen voordeel bij om dat advies te vragen. Het geld staat op een geblok-

Dua

keerde rekening, en daar staat het goed. De vakbonden zitten wat gewrongen, want ze zijn overtuigd van hun zaak en zullen dus geen vraag stellen waaruit blijkt dat ze twijfelen. Het is belangrijk dat u nu vertelt dat er sowieso een vraag moet komen zodat het Comité C zich erover kan uitspreken. Ik zal dus laten weten aan de betrokkenen dat ze een expliciete vraag moeten stellen aan het Comité C zodat de zaak kan worden getrancheerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het overleg binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld en de uitvoering van het regeerakkoord terzake

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het overleg binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld en de uitvoering van het regeerakkoord terzake.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in december bleek dat inzake de taalfaciliteiten, de taalwetgeving gedurende bijna 40 jaar heel ruim – te ruim – werd toegepast. Voor een buitenstaander was het verschil tussen een taalfaciliteitengemeente en het tweetalige Brussel nauwelijks merkbaar. Het enige verschil was dat tijdens de gemeenteraden Nederlands moest worden gesproken en dat het Nederlands voorrang moest krijgen op formulieren en mededelingen. Ik ben ervan overtuigd dat heel wat inwijkelingen die in de loop der jaren in de Vlaamse Rand rond Brussel zijn komen wonen, niet beseften dat ze in Vlaanderen woonden en niet in Brussel.

De omzendbrieven Peeters en Martens en de uitspraak van de Raad van State in december vorig

jaar, hebben heel wat van die mensen met hun beide voeten op de grond gezet. De Franstaligen hadden er duidelijk niet op gerekend. Ze verwijzen vandaag nog steeds naar vroegere uitspraken van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en naar het rapport van de auditeur van de Raad van State, waarin werd gesuggereerd om de bezwaren van de Franstaligen te aanvaarden. De heer Van Eyken heeft hier op 12 januari al die bezwaren nog eens op een rijtje gezet.

Mijnheer de minister, ook hier was niet iedereen overtuigd van het gelijk van de voormalige ministers Peeters en Martens. Vooral tijdens de vorige legislatuur was het duidelijk dat er nogal wat collega's en ministers twijfelden aan de gegrondheid van de omzendbrieven. Ik wijs daarop omdat ik vandaag bij de Vlaamse Regering dezelfde houding merk als die die de Vlaamse politici veertig jaar lang tegenover de faciliteiten aannamen. Nu gaat het over een houding ten aanzien van de aanbevelingen van professor Boes inzake de vernederlandsing van het straatbeeld en de verfijning van de bestuurstaalwetgeving. Men is bang om de taalwetgeving en de faciliteiten ook op andere vlakken dan die vermeld in de omzendbrieven, restrictief toe te passen.

Tijdens de vorige legislatuur was de regering aanvankelijk nochtans geneigd om de aanbevelingen die er kwamen op initiatief van de provincie Vlaams-Brabant, op te volgen. Tegen het einde van de vorige legislatuur bleek uw voorganger dan toch juridische twijfels te hebben bij de correctheid van de conclusies van professor Boes. Voormalig minister Van Grembergen baseerde zich op een advies van de VCT en van een huisadvocaat van de administratie. De parallel met het dossier van de omzendbrieven is opmerkelijk.

Er is nochtans geen reden voor terughoudendheid. Het Waalse Gewest en heel wat Waalse faciliteitengemeenten brengen zowel de omzendbrieven Peeters en Martens als de aanbevelingen van professor Boes, sedert jaar en dag in de praktijk. Ze ondervinden daarbij weinig problemen: af en toe is er een klacht bij de VCT, maar die leggen ze naast zich neer. Vorige week bleek dit nog maar eens uit een interessant artikel in De Tijd. De heer Camerlynck, die zich al jaren bezighoudt met de taalgrensproblematiek, is tot de conclusie gekomen dat de faciliteiten in de meeste Waalse faciliteitengemeenten heel restrictief tot niet worden toegepast.

Van Nieuwenhuysen

De vernederlandsing van het straatbeeld in de Vlaamse Rand vormt een onderdeel van het regeerakkoord. Ik heb de indruk dat de verwarring hierover groot is binnen de Vlaamse Regering. Ik geef u een aantal voorbeelden. Op 5 oktober antwoordde minister Van Brempt op een vraag van mevrouw Michiels dat de Vlaamse Regering zich ertoe had geëngageerd om de bevindingen van de studie-Boes te respecteren en uit te voeren. De vraag ging concreet over de aankondigingsborden op de bussen van De Lijn die in de Vlaamse Rand rijden of Vlaanderen met Brussel verbinden. De wijze waarop De Lijn de taalwetten toepast, verschilt grondig van de wijze waarop TEC dat doet. Minister Van Brempt stemde ermee in om die zaak te bekijken en heeft zichzelf geëngageerd om de aanbevelingen uit de studie-Boes toe te passen.

Ik geef u een tweede voorbeeld. Minister Peeters heeft me laten weten dat de Vlaamse overheid in het licht van de vernederlandsing van het straatbeeld tot nu toe een vijftigtal tweetalige wegwijzers en voorwegwijzers op het grondgebied van de faciliteitengemeenten langs gewestwegen heeft vervangen door eentalige borden. Een aantal weken geleden kondigde hij op Ring TV zelfs aan dat hij ze allemaal zou laten vervangen.

Die twee antwoorden staan tegenover uw antwoord op een schriftelijke vraag die ik u heb gesteld op 19 november en die specifiek handelde over de straatnaamborden. Ik wees u daarin op het feit dat uw collega's wel geneigd zijn om de aanbevelingen van professor Boes op te volgen. U lijkt daar minder toe geneigd. U stelde dat u eerst overleg wou plegen in de Vlaamse Regering om een standpunt te bepalen, gelet op de tegenstrijdige interpretaties.

Mijnheer de minister, welke algemene of specifieke maatregelen heeft de Vlaamse Regering tot dusver genomen met het oog op de vernederlandsing van het straatbeeld zoals wordt vermeld in het regeerakkoord?

Werd sinds uw antwoord op mijn vraag, over deze aangelegenheid al overleg gepleegd in de Vlaamse Regering? Zo ja, wat is dan het gevolg daarvan?

Heeft de uitspraak van de Raad van State over de omzendbrieven invloed op het beleid van de Vlaamse Regering inzake de vernederlandsing van

het straatbeeld? Zal de Vlaamse Regering met andere woorden wat minder schroomvallig handelen en zal ze eindelijk werk maken van de toepassing van die aanbevelingen inzake de vernederlandsing van het straatbeeld?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil me graag aansluiten bij de vraag van de heer Van Nieuwenhuysen. Het is inderdaad zo dat de terughoudendheid bij het toepassen van de faciliteitenregeling of van de aanbevelingen van professor Boes een typisch Vlaams fenomeen is. Aan de ene kant pleit dit voor ons, maar aan de andere kant moeten we ons afvragen of we de juiste weg volgen. We stellen immers vast dat onze houding alleen maar in ons nadeel is en tegen ons wordt gebruikt.

Het voorbeeld van De Lijn werd reeds genoemd. Een bus van De Lijn die een route heeft die zowel loopt door faciliteitengemeenten als door het eentalig Nederlands gebied, rijdt over het gehele traject met tweetalige plaatsaanduidingen. Uit schrik om in de faciliteitengemeenten de faciliteitenregeling te overtreden, overtreedt De Lijn dan maar de wet in een groot deel van Vlaams-Brabant. Op die manier werkt ze tot diep in Vlaams-Brabant actief mee aan de verfransing van het straatbeeld.

In Franstalig België wordt de faciliteitenregeling helemaal anders toegepast. De webstek van de stad Enghien of Edingen is daar een goed voorbeeld van. Het gaat om een Franstalige gemeente met faciliteiten voor de Nederlandstaligen. Op de webstek is geen woord Nederlands te vinden. Het gaat nochtans om een mededeling aan het publiek die officieel in twee talen moet zijn, met voorrang voor het Frans. Ik heb ook de zoekfunctie geprobeerd en diverse Nederlandse termen ingevuld om te zien of er nergens een verborgen doorklikfunctie naar een Nederlandstalige site was. Dat bleek absoluut niet het geval. Zo worden de faciliteiten aan de andere kant van de taalgrens toegepast.

Het is algemeen bekend dat Vlaanderen het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten rijkelijk subsidieert. Het geeft er nota bene bijna evenveel geld aan uit als de minister van de Vlaamse Rand ter beschikking heeft om een beleid te voeren om het Nederlandstalig karakter van

Demesmaeker

de Vlaamse Rand te verstevigen. Vergelijk dit ook maar eens met de toestand aan de andere kant van de taalgrens.

Het gaat nog verder. Bij tweetalige straatnaamborden en aanduidingen voor het grote publiek moet het Nederlands in de Vlaamse faciliteitengemeenten altijd voorrang krijgen. Die regeling wordt systematisch en opzettelijk op een flagrante manier overtreden. Nog niet zolang geleden heb ik daarover een vraag gesteld. Ik heb foto's bij me voor wie geïnteresseerd is. De overtredingen gebeuren met de regelmaat van de klok. Het gebeurt ook vaak dat beslissingen van schepencolleges door de gouverneur worden geschorst omwille van onvertaalde stukken in de dossiers.

De taalregeling wordt veel en moedwillig overtreden. Dat stoort ons natuurlijk het meest, want het verraadt een agenda. Het is duidelijk dat de Frans-taligen de verfransing in de hand willen werken. Ze willen eerst de perceptie doen ontstaan dat het om tweetalig gebied gaat en uiteindelijk komen tot de verhoopde aansluiting bij 'le grand Bruxelles'.

Een gezonde assertiviteit van de Vlaamse overheid en de provinciale overheid is hier op zijn plaats. Ik houd een warm pleidooi om de aanbevelingen van professor Boes in de praktijk toe te passen. Mijn vraag is gelijklopend met die van de heer Van Nieuwenhuysen.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil me aansluiten bij de vragen. In het Vlaams regeerakkoord staat op pagina 78: 'We nemen maatregelen met het oog op een vernederlandsing van het straatbeeld.'

Op 10 mei 2000 heb ik tegen toenmalig minister Sauwens gezegd dat ik ontgoocheld was over zijn antwoord. We hebben toen met professor Boes gediscussieerd in een hoorzitting. Een van de markantste elementen van zijn studie heeft betrekking op de draagwijdte van de faciliteiten, met name wat betreft artikel 24 van de bestuurstaalwet inzake berichten en mededelingen aan het publiek. Professor Boes zei daarover dat mededelingen gericht tot de eigen inwoners van een gemeente tweetalig mogen

zijn; mededelingen en berichten die tot een ruimer publiek zijn gericht dan enkel tot de inwoners van de gemeente, niet. Hij stelt: 'Op grond van de restrictieve toepassing van de faciliteiten die beperkt zijn tot de eigen inwoners van de gemeenten, is artikel 24 van de bestuurstaalwet niet van toepassing. De algemene regel geldt dan dat die berichten en mededelingen enkel in het Nederlands dienen te gebeuren.' Met de professor hebben we een hele discussie gehad over een van de meest markante voorbeelden daarvan: de straatnaamborden. Die zouden eentalig Nederlands moeten zijn.

De interpretatie van artikel 24 is belangrijk. Wat is uw houding terzake? De conclusies van het rapport-Boes hebben geleid tot het aandringen op de uitvoering van de omzendbrieven Peeters, Martens en Van den Brande. Die discussie is sinds het arrest van de Raad van State voorbij. De vraag is hoe de Vlaamse Regering zal toezien op de uitvoering van artikel 24 van de bestuurstaalwet, vooral inzake mededelingen tot een ruimer publiek dan enkel de inwoners van de gemeente.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, binnen de Vlaamse Regering ben ik bevoegd voor binnenlands bestuur. In die hoedanigheid kan ik, wat betreft de toepassing van de taalwetgeving, maatregelen treffen met betrekking tot het gebruik van talen in bestuurszaken. Aankondigingborden op bussen van De Lijn die rijden in de Vlaamse Rand en wegwijzers geplaatst door de Vlaamse overheid, vallen buiten mijn rechtstreekse bevoegdheid.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, u komt andermaal terug op de studie van professor Boes met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld. Dit onderwerp maakte ook al het voorwerp uit van uw schriftelijke vraag waarop ik u destijds een omstandig antwoord heb gegeven. In deze studie wordt voorgehouden dat straatnaamborden in de randgemeenten eentalig zouden moeten zijn. Volgens de stelling die professor Boes in zijn studie huldigt, is een straatnaambord door zijn aard zelf niet enkel bedoeld voor de inwoners van de faciliteitengemeenten, maar voor iedereen die de gemeente aandoet. Vanuit die visie zouden de straatnaamborden niet tweetalig mogen zijn. Enkel de inwoners van de faciliteitengemeenten zelf hebben immers recht op tweetalige mededelingen.

Keulen

De stelling van professor Boes wordt tegengesproken door een advies van de verenigde kamers van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Dat advies werd eenparig verstrekt door de Nederlandstalige en Franstalige leden samen, op één stem uit de Nederlandstalige afdeling na. Ik citeer uit dat advies: 'Het feit dat niet-inwoners van de faciliteitengemeenten berichten en mededelingen kunnen bekijken, doet niets af aan de kwalificatie van deze gemeenten als plaatselijke diensten met een eigen taalregeling of met een bijzondere taalregeling, noch aan het wettelijke taalgebruik in deze gemeenten. De inlichtingen die door rand-of taalgrensgemeenten ter beschikking worden gesteld, zijn berichten bestemd voor het publiek in de zin van de samengestelde wetten op het taalgebruik. Overeenkomstig artikel 24 van die wetten stellen plaatselijke diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten hun berichten en mededelingen die voor het publiek bestemd zijn, in het Nederlands en in het Frans.'

Mijn voorganger, de heer Van Grembergen, vroeg over deze problematiek juridisch advies aan de advocaat die geregeld voor ons pleit, de heer Staelens. Hij was ook onze advocaat in de procedure voor de Raad van State over de omzendbrief Martens. De heer Staelens bevestigt deze zienswijze en stelt eveneens dat de straatnaamborden tweetalig moeten zijn, zo niet wordt afbreuk gedaan aan de faciliteiten voor de Franstaligen

De Vlaamse Regering houdt zich steeds strikt aan de wettelijke regelingen. Wij wensen de rechten van de Franstaligen in de Vlaamse Rand te erkennen, maar verwachten van hun kant hetzelfde respect voor de regelgeving die geldt op het vlak van het taalgebruik in bestuurszaken. De Vlaamse Regering duldt geen inbreuken op dat vlak. Ik wens daarin consequent te handelen. Ik heb dat ook duidelijk verklaard tijdens het actualiteitsdebat dat we onlangs hebben gehouden naar aanleiding van de arresten van de Raad van State.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, in mijn antwoord op uw schriftelijke vraag staat dat ik overleg zal plegen met de Vlaamse Regering om in deze zaak een standpunt te bepalen. Ik heb een dossier klaar dat op 18 februari aan de Vlaamse Regering zal worden voorgelegd.

De arresten van de Raad van State over de omzendbrieven Peeters en Martens hebben niets te maken met de problematiek die u in deze vraag aankaart. De omzendbrieven zijn immers van toepassing op het taalgebruik in de bestuursverhoudingen tussen een particulier en een gemeente of een OCMW. Zij bepalen dat geïndividualiseerde brieven, als ook getuigschriften, afgeleverd door de gemeente of het OCMW, verklaringen, machtigingen, vergunningen en akten uitgaande van gemeenten of OCMW's, in het Nederlands moeten worden gesteld, maar dat bij wijze van uitzondering de particulier op uitdrukkelijk te herhalen verzoek kan kiezen voor het Frans. Ik zie dan ook niet in hoe de arresten van de Raad van State het standpunt over de straatnaamborden in de faciliteitengemeenten zouden kunnen beïnvloeden.

Bovendien zijn bij deze zaak verscheidene Vlaamse ministers betrokken. De minister van Mobiliteit is bevoegd indien het gaat over bijvoorbeeld de aankondigingsborden van De Lijn. De minister van Openbare Werken is bevoegd indien het gaat over de bewegwijzering. Tot slot is er ook de minister die bevoegd is voor de Rand. Het lijkt me dan ook aangewezen dit punt op 18 februari aan de Vlaamse Regering voor te leggen zodat daarover overeenstemming kan worden bereikt.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, u bent duidelijk niet gewonnen voor de toepassing van de aanbevelingen van professor Boes. Het is me dan wel niet duidelijk hoe de regering het punt uit de regeringsverklaring, met name dat de vernederlandsing van het straatbeeld in de hand moet worden gewerkt, zal uitvoeren.

Aangezien die aanbevelingen niet kunnen worden toegepast, ga ik ervan uit dat de resultaten van het overleg met uw collega's uit de Vlaamse Regering dezelfde richting zullen uitgaan. De schuchtere pogingen die tot dusver zijn ondernomen om een aantal van die aanbevelingen toe te passen, zullen dan ook worden stopgezet.

Ik wil nog eens terugkomen op de manier waarop de faciliteiten en de taalwetgeving worden toegepast langs Waalse kant. Ook de heer Demesmaecker heeft het daarover gehad. Het gaat hier let-

Van Nieuwenhuysen

terlijk over de toepassing van de aanbevelingen van professor Boes. Dan vraag ik me af waarom de Vlaamse Regering niet hetzelfde lef kan hebben door die aanbevelingen niet toe te passen. Mijnheer de minister, u staat erop dat de Franstaligen de taalwetgeving op dezelfde manier toepassen als wij. Welnu, ik stel al meer dan 40 jaar vast dat dat niet gebeurt.

Mijnheer de minister, u hebt blijkbaar geen mogelijkheid om iets te doen. Als er in dit parlement aan de bevoegde minister vragen worden gesteld, bijvoorbeeld over de manier waarop de TEC de taalwetgeving interpreteert als haar bussen door Vlaanderen naar Brussel rijden, dan wordt de verantwoordelijkheid daarvoor afgewimpeld. We moeten ons dan wenden tot de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Op basis van haar filosofie verklaart de VCT de klacht vermoedelijk ontvankelijk en gegrond, waarna die niet wordt toegepast. Het is altijd hetzelfde verhaal. Ik vraag van deze Vlaamse Regering dat ze wat lef aan de dag legt inzake de interpretatie van de faciliteiten en van de taalwetgeving, wat ze jammer genoeg niet doet.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, minister Peeters houdt wel degelijk rekening met de aanbevelingen van professor Boes. In een antwoord op een schriftelijke vraag van eind vorig jaar over de bewegwijzering langs Vlaamse gewestwegen antwoordt hij: 'In de Vlaamse faciliteitsgemeenten zullen de berichten die vooral gericht zijn aan personen die geen inwoner zijn van de randgemeenten, eentalig in het Nederlands voorzien worden. Om redenen van budgettaire aard zal dit gebeuren wanneer de bestaande tweetalige borden beschadigd zijn of om andere redenen aan vernieuwing toe zijn.'

Dat is een toepassing van de aanbeveling van professor Boes. Ik ben dan ook benieuwd welke richting de Vlaamse Regering zal uitgaan.

Tot slot wil ik u vragen het probleem niet te onderschatten. Het gaat verder dan de Vlaamse Rand, want het probleem breidt zich uit over de rest van Vlaams-Brabant. Dat lijkt misschien niet aanneemelijk voor iemand die daar niet woont, maar het

gaat wel degelijk over een probleem dat de mensen daar bezighoudt.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Het eenparig goedgekeurde advies van de verenigde kamers van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht kan vanuit twee invalshoeken worden bekeken. Het lijkt me dan ook belangrijk na te gaan hoe artikel 24 wordt geïnterpreteerd. In de feiten zien we een veel ruimere verfransing dan enkel in de Rand. Ik vraag me af wat u wel zult doen om daartegen in te gaan. Ik zou dan ook graag de nota van de Vlaamse Regering inkijken die u hebt aangekondigd.

Minister Marino Keulen: Ik herhaal dat het hier niet enkel gaat over aan de ene kant professor Boes en aan de andere kant de politiek. De heer Staelens en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, die de wetgeving goed kennen, houden er een andere thesissen op na.

De webstek van Enghien moet tweetalig zijn, want het gaat over mededelingen aan het publiek. Daar kan geen discussie over zijn.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, u verwijst naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Ik wil er u echter op wijzen dat de VCT zich altijd heeft uitgesproken tegen de interpretatie van de omzendbrieven. De Raad van State heeft de VCT teruggefloten. Dat zou hier ook kunnen.

Minister Marino Keulen: Ik zeg alleen dat er verschillende thesissen zijn van mensen en instanties die op de hoogte zijn van de taalwetgeving in bestuurszaken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Dominique Guns tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, meer bepaald wat de laatste wilsbeschikking van behoeftige personen betreft

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Guns tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, meer bepaald wat de laatste wilsbeschikking van behoeftige personen betreft.

Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 7 januari 2004 heeft het Vlaams Parlement het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging goedgekeurd. Artikel 14 van dat decreet bepaalt dat op een behoorlijke wijze moet worden voorzien in de lijkbezorging van behoeftigen. In Antwerpen deed zich onlangs een concreet geval voor.

Een behoeftige vrouw overleed er zonder nabestaanden. Er werd wel op zoek gegaan naar eventuele erfgenamen. In haar laatste wilsbeschikking had zij gekozen voor crematie, gevolgd door uitstrooiing van de as in zee. De uitstrooiing van as op zee is echter een vrij kostelijke zaak. De vraag is dan ook of de kosten daarvoor niet verder reiken dan een 'behoorlijke' lijkbezorging. Wat moet een OCMW doen indien het daar niet mee akkoord gaat? In dit geval is het OCMW van Antwerpen verplicht geweest om via een verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg de toestemming te vragen om na de crematie de as bij te zetten in een columbarium. Ook dat verzoekschrift kost echter geld.

Mijnheer de minister, is dit geen lacune in het decreet indien het effectief gaat over de laatste wilsbeschikking van behoeftigen zonder nabestaanden? Eventuele meerkosten kunnen immers niet worden verhaald op de erfgenamen.

Mijnheer de minister, kan het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging worden aangepast of verder uitgediept opdat zonder het voeren van een gerechtelijke procedure, kan worden af-

gezien van de laatste wilsbeschikking van behoeftige personen indien de kosten hoger liggen dan bij een normale lijkbezorging? Kan in het decreet een clause worden opgenomen waarin duidelijk wordt omschreven wat moet worden gedaan indien de financiële middelen van een behoeftige ontoereikend zijn voor de uitvoering van zijn laatste wilsbeschikking?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb al ontzettend veel briefwisseling ontvangen over dit decreet. Het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging moet grondig worden geëvalueerd omdat er nog steeds een aantal onduidelijkheden zijn zoals de begrafenis van behoeftigen zonder nabestaanden en de vraag hoe ver het OCMW moet gaan in het uitvoeren van hun laatste wilsbeschikking.

We hebben al een discussie gehad over Vlamingen die zijn overleden op Vlaams grondgebied maar worden gecremeerd in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Er zijn ook heel wat vragen over het thuisbezorgen van de assen en de verluchting van de grafkelders. Mevrouw Crevits stelt daar straks nog een vraag over.

Als een behoeftige overlijdt, dan moet de gemeente, de stad of het OCMW zorgen voor de begrafenisritus. Daarbij bestaat de keuze tussen een religieuze begrafenis of een burgerlijke uitvaartplechtigheid. Men moet ook kunnen kiezen tussen een begrafenis of een crematie. Wie kiest voor crematie, moet ook kunnen kiezen voor uitstrooiing op de strooiweide van de stedelijke of gemeentelijke begraafplaats of het plaatsen van de urne in het columbarium. De gemeenschap neemt in dergelijke gevallen de begrafeniskosten op zich. Dat is het laatste wat men voor iemand kan doen, en dat moet dan ook op een kiese, respectvolle manier gebeuren.

Daar houden de verplichtingen van de steden en gemeenten op. Daar trek ik duidelijk de lijn. De wensen van mensen zijn immers onbegrensd. Er moet dan ook rekening worden gehouden met de grenzen van het redelijke.

Mevrouw Dominique Guns: Als een behoeftige als laatste wilsbeschikking de uitstrooiing van zijn as op zee vraagt, dan is men vandaag juridisch verplicht om via een verzoekschrift bij de rechtbank

Guns

die wilsbeschikking te wijzigen in uitstrooiing over de strooiweide of bijzetting in het columbarium.

Gemeenten en steden vragen me of men via een uitvoeringsbesluit kan bepalen wie men als behoeftige in aanmerking moet nemen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: We zullen dat nauwkeurig onderzoeken. Ik denk dat er hoe dan ook een omzendbrief over de toepassing van dit decreet moet worden geschreven. Ik pleit ervoor om niet te snel aanpassingen door te voeren. Afgezien van de onthouding van het Vlaams Blok is dat decreet een jaar geleden unaniem goedgekeurd. Er bestaat een breed draagvlak voor.

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Steden en gemeenten willen binnen de wettelijkheid blijven. Ze willen achteraf geen verwijten krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het gebruik van het Frans tijdens de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Hauthem tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het gebruik van het Frans tijdens de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, naar aanleiding van het arrest van de Raad van State en omwille van de discussie over de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde begint men in bepaalde faciliteitengemeenten bepaalde punten op de agenda van de gemeenteraad in het Frans te behande-

len. Dat was alleszins het geval op de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem van 24 januari 2005. Dat is niet toevallig. Tijdens de vorige legislatuur zijn we ongeveer tien keer teruggekomen op dit probleem, naar aanleiding van de aanpak van de milieubelasting daar.

Op die gemeenteraad is een motie besproken en goedgekeurd waarin wordt gepleit voor de uitbreiding van het Brusselse Gewest. Moties kan men te allen tijde goedkeuren. Maar tijdens de bespreking werd niet alleen door een gemeenteraadslid van de Union des Francophones maar ook door twee schepenen Frans gesproken. Ook heeft een gewezen Duits Europees parlamentslid er zich openlijk over beklagd dat men zich in een faciliteitengemeenteraad niet in het Frans kan uitdrukken. Het spreekt vanzelf dat dit een pure provocatie is. Ik heb het zelf niet gehoord, want toen het gebeurde, was ik al buitengezet. In elk geval is dat gebeurd in de aanwezigheid van de heren Maingain en Delpérée, de grote grondwetspecialist. Hun aanwezigheid was in feite een morele steun voor burgemeester Van Hoobrouck.

Het staat buiten kijf dat het om een provocatie ging. Twee dagen later is hetzelfde gebeurd in Sint-Genesius-Rode. Daar is een gelijkaardige motie besproken en goedgekeurd, en ook daar heeft men Frans gesproken. Het doet me denken aan wat er eind jaren tachtig, begin jaren negentig stelselmatig gebeurde, vooral in Kraainem en Linkebeek. De toenmalige minister van Binnenlandse Aangelegenheden Van den Bossche vernietigde stelselmatig die raadsbesluiten. Nadien trok men naar de Raad van State, die dan een jaar of zeven later een positieve uitspraak deed.

Hier gaat het over een motie. Kan men zo'n motie opvatten als een besluit van de gemeenteraad? In elk geval is het belangrijkste wel dat men de carrousel opnieuw op gang wil trekken. Ik wil de minister bijgevolg enkele vragen voorleggen.

Bent u op de hoogte van de feiten? Wordt die gemeenteraad – en bij uitbreiding alle gemeenteraden van de zes faciliteitengemeenten – nog steeds bijgewoond door de arrondissementscommissaris? Vroeger was dat altijd het geval en de arrondissementscommissaris stuurde ook steeds een nauwgezet verslag naar de minister en de gouverneur. Als dat niet langer het geval zou zijn, wat is daarvan dan de reden? Bent u bereid om in de toekomst te voorzien in de aanwezigheid van de commissaris?

Van Hauthem

Hebt u reeds overwogen om de gouverneur te belasten met een onderzoek om eventueel sancties te treffen? Ik weet dat u pas tuchtbevoegdheid inzake de burgemeesters bezit op 1 januari 2007, maar we moeten van in het begin kordaat optreden. Wat is gebeurd, gaat niet – en desnoods moeten we ook politiek optreden. In het verleden is de Vlaamse overheid altijd juridisch opgetreden, maar in de tussentijd was het kwaad al geschied. Nu wordt dezelfde carrousel opnieuw in gang gestoken.

Ik vergelijk dit even met de reactie van de federale minister van Binnenlands Zaken – ooit minister-president van de Vlaamse Regering – op de aankondiging van een eventuele boycot door een aantal gemeentebesturen van de Europese verkiezingen. Toen werd aangekondigd om eventueel niet mee te werken aan de organisatie van die verkiezingen, reageerde de federale minister onmiddellijk. Hij dreigde ermee om zijn tuchtbevoegdheid te gebruiken zodat sancties zouden volgen. Mijnheer de minister, u kunt deze zaak dus niet zomaar laten passeren.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik vernam van onze Vlaamse raadsleden in Wezembeek-Oppem dat er niet alleen Frans werd gesproken, maar zelfs Duits door mevrouw Dallemagne, die verkozen is op een Franstalige lijst, maar die van Duitse afkomst is. Dezelfde Vlaamse raadsleden vertellen dat dit fenomeen opnieuw de kop opsteekt sinds een paar maanden. Ze dienen natuurlijk nauwgezet klacht in.

Mijnheer de minister, worden die klachten opgevolgd? Doet de tuchtoverheid haar werk? Wordt er geschorst of vernietigd?

Wat me vooral stoort, is het offensieve karakter van de daad. Zit er een agenda achter?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, zoals ik in het verleden al heb geantwoord op diverse parlementaire vragen, heeft mijn ambtsvoorganger, de heer Van Grembergen,

bij brief van 3 maart 2003 aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant opdracht gegeven om systematisch de gemeenteraadszittingen van alle zes de faciliteitengemeenten te laten bijwonen en om hem telkens verslag te zenden over het verloop van deze vergaderingen. Hij gaf ook de opdracht om, indien bij bepaalde gemeenteraden een inbreuk zou worden gepleegd op de wetgeving betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, terzake onverwijld op te treden.

Deze werkwijze wordt tot op heden onverkort aangehouden. Ook de gemeenteraadszitting van 24 januari 2005 werd door een ambtenaar van de provinciale afdeling van mijn administratie Binnenlandse Aangelegenheden bijgewoond. Via het verslag van deze vertegenwoordiger van de gouverneur van Vlaams-Brabant werd ik dus effectief op de hoogte gebracht van het feit dat tijdens de zitting van de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem van 24 januari 2005 bij de behandeling van een motie in verband met de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, Frans werd gesproken. Dat gebeurde overigens niet alleen door een aantal gemeenteraadsleden, maar ook door een schepen. Het desbetreffende verslag werd aan mijn centrale administratie via mail bezorgd op 27 januari.

Alhoewel de motie van de gemeenteraad, die uiteindelijk werd goedgekeurd met zestien stemmen voor, vier tegen en twee onthoudingen, geen enkele juridische waarde heeft, want het is louter een politiek pamflet, kan het uiteraard niet dat bij de behandeling van punten die op de agenda van een gemeenteraad van een Vlaams gemeente staan, Frans wordt gesproken, zeker niet wanneer het gebruik van het Frans de besluitvorming heeft beïnvloed. Dit laatste was, volgens het verslag van de vertegenwoordiger van de gouverneur, duidelijk het geval. Ik heb dan ook onmiddellijk mijn administratie Binnenlandse Aangelegenheden de opdracht gegeven om het desbetreffende besluit van de gemeenteraad op te vragen en er de noodzakelijke toezichtmaatregel tegen te treffen. Ik zal het rechtstreeks vernietigen, ik zal zelfs niet wachten op de schorsing door de gouverneur.

Aangezien echter niet alleen Frans werd gesproken door gemeenteraadsleden, maar eveneens door een schepen, en dat desondanks het herhaaldelijk aanmanen van de burgemeester om Nederlands te spreken, heb ik, los van het hierboven vermelde toezicht op het bewuste gemeenteraadsbesluit, de

Keulen

gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant tevens aangeschreven met het verzoek om, op basis van het verslag van zijn vertegenwoordiger, na te gaan of het optreden van deze schepen al dan niet aanleiding vormt tot het opstarten van een tuchtprocedure. Krachtens artikel 83 van de nieuwe gemeentewet is dit de bevoegdheid van de gouverneur, op overeenkomstig en met redenen omkleed advies van de bestendige deputatie. Gelet op deze procedure, wens ik daarover zelf geen standpunt in te nemen. Ik kan niet meer doen dan de gouverneur vragen om aandacht te hebben voor de zaak.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De motie heeft inderdaad geen juridische gevolgen, er werd niet over een reglement of iets dergelijks gestemd, maar toch is uw antwoord dat de motie zal worden vernietigd, bevredigend.

In het tweede deel van uw antwoord zei u dat u de gouverneur de opdracht hebt gegeven om na te gaan in hoeverre het dossier aanleiding kan vormen tot het nemen van tuchtmaatregelen. Ook over dat antwoord ben ik tevreden. Ik zou graag weten of daar een termijn aan wordt gekoppeld. Bestaat de mogelijkheid om de beslissing nadien vanuit uw ambt goed of af te keuren?

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, alleen de gouverneur kan een uitspraak doen en een eventuele sanctie treffen. Hij kan dat pas doen na en overeenkomstig het advies van de deputatie, en dat is niet termijngebonden.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik ben tevreden met uw antwoord. U geeft het enige signaal dat kan worden gegeven, en dat is een goed signaal.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Crevits tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging.

Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sinds 2002 is het Vlaamse Gewest bevoegd voor de materie van de begraafplaatsen en de lijkbezorging. Dit heeft vorig jaar geresulteerd in een nieuw decreet op de begraafplaatsen. Mijn vraag betreft niet het decreet zelf, maar een uitvoeringsbesluit dat verscheen op 14 mei 2004 en dat in werking is getreden sinds 1 juli van vorig jaar.

Het decreet bepaalt in artikel 3 en in artikel 17 dat de Vlaamse Regering de modaliteiten vastlegt voor het beheer van begraafplaatsen en de regels bepaalt over hoe begrafenissen moeten of kunnen gebeuren. Artikel 33 van het uitvoeringsbesluit baart mij en een aantal gemeentelijke overheden zorgen.

Er zijn meerdere manieren om te begraven. Bij de meeste begrafenissen wordt een kist in een kelder geplaatst en die kelder zit onder de grond. Artikel 33 bepaalt dat nieuwe grafkelders zo moeten worden geconstrueerd dat er lucht tot de grafruimte kan toetreden en eruit kan worden afgevoerd. Die verplichting geldt ook voor bovengrondse graven.

Uiteraard vragen we ons daarbij af wat een nieuwe grafkelder precies is. Ik heb daarover heel weinig teruggevonden. Bij uitvoeringsbesluiten is er immers niet zoiets als een parlementaire voorbereiding. Ik heb terzake enkel een standpunt van een permanente werkgroep Begraafplaatsen en Lijkbezorging gevonden. Die werkgroep stelt dat als nieuwe grafkelder dient te worden beschouwd: een oude grafkelder die opnieuw in gebruik wordt genomen, en alle grafkelders die werden geplaatst of aanbesteed voor 1 juli 2004, maar die pas in gebruik werden genomen na deze datum.

Het betreffende artikel werd heel gemakkelijk geschreven, want het bestaat uit amper één zinnetje.

Crevits

De uitvoeringsmodaliteiten zijn echter heel moeilijk. Er is heel weinig informatie te vinden over de manier waarop in Vlaanderen de systemen van ontluchting en verluchting kunnen worden geplaatst. Bovendien is er het probleem van de mogelijke geurhinder. Het uitvoeringsbesluit voorziet in een eventuele verplichting om een geurfilter te plaatsen. Mensen die een begraafplaats bezoeken, willen in alle rust en sereniteit de overledenen gedenken. Het is belangrijk dat die mensen zo weinig mogelijk worden gehinderd en geurhinder zou bijzonder kwalijk zijn.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal vragen over de totstandkoming van artikel 33 en over de interpretatie van de permanente werkgroep. In welke mate werd bij de uitwerking van het uitvoeringsbesluit overleg gepleegd met de steden en gemeenten? U was toen geen bevoegd minister, maar het betreft een besluit van de Vlaamse Regering. Uiteraard zorgen de steden en gemeenten voor de inrichting van de begraafplaatsen en zij zijn in de eerste plaats verantwoordelijk voor de uitvoering van het fameuze artikel 33. Werd er een effectenrapport opgemaakt? Werd een kostenplaatje berekend? Werd onderzocht hoe de verplichting tot ontluchting de facto kan worden uitgevoerd en werd aan de kostprijs ervan gedacht?

De meeste gemeenten rekenen de kosten voor het huren van de grafkelder, de grafconcessie en het grafmonument door aan de burger. Als een verluchting moet worden geïnstalleerd, is het belangrijk om weten hoeveel die kost. Is het de bedoeling dat ook die wordt doorgerekend aan de burger? Dat zou uiteraard een aanzienlijke prijsstijging van een begrafenis met zich meebrengen. Wat is de verhouding tussen de gestegen kostprijs en het rendement van de ingevoerde maatregel?

In welke mate volgt u het standpunt van de permanente werkgroep? Wat is de juridische draagkracht ervan? Bestaat niet het gevaar dat de gemeenten de verplichting anders interpreteren? Zou het niet beter zijn het begrip 'nieuwe grafkelder' duidelijk te definiëren in het uitvoeringsbesluit?

U kondigde aan dat u de kam zou halen door het decreet en het uitvoeringsbesluit. Misschien is dat het geschikte moment om de nieuwe bepaling nauwkeurig te evalueren. Als het rendement van

de nieuwe verplichting niet is bewezen of onduidelijk is, is het misschien beter de verplichting uit te stellen of zelfs af te schaffen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Crevits, bij de vraag van mevrouw Guns heb ik al opgemerkt dat dit een erg kiese aangelegenheid is. Ik heb het decreet inderdaad geërfd, maar nu worden een aantal misverstanden gecreëerd. Er werd een beeld opgehangen van een decreet dat werd gedictieerd van op een hoge berg waardoor de lokale besturen, zonder inspraak en betrokkenheid, worden gedwongen tot uitvoering. Dit beeld klopt niet.

Vooraf werd vrij uitvoerig en op een gestructureerde manier overleg gepleegd met de VVSG. Door de administratie Binnenlandse Aangelegenheden werden ook provinciale infodagen georganiseerd. Per provincie werden de gemeentebesturen uitgenodigd. Politieke verantwoordelijken en/of de betrokken ambtenaren van technische diensten zorgden voor verheldering, uitleg en gedachtewisseling.

Er werd ook overleg gepleegd met de uitvaartsector in de brede zin van het woord: begrafenisondernemers, steenkappers, vertegenwoordigers van de sector, mensen die de grafkelders maken en plaatsen. Al die mensen werden heel nadrukkelijk en op een gestructureerde manier bij de zaak betrokken.

Uw bekommernissen hebben vooral betrekking op de volksgezondheid. Toenmalig minister Byttebier was daar in de vorige Vlaamse Regering voor bevoegd. Een van de overwegingen was het natuurlijk proces van ontbinding. Als een grafkelder hermetisch is afgesloten, rijst er een probleem. Het ontbindingsproces kan soms ook problemen met het grondwater en drinkwater veroorzaken.

Mijn administratie heeft me gerustgesteld over de verluchting. Er wordt immers nodeloos gepaniceerd. Een klassieke grafkelder waar aan de twee uiteinden een betonnen plaat wordt geplaatst, voldoet aan de wettelijke verluchtiscriteria indien die twee platen niet worden dicht gecementeerd maar gewoon worden dicht geschoven. Er zijn dus geen buizen en filters nodig. Het volstaat indien er in de grafkelder luchtcirculatie is. In het andere ge-

Keulen

val moeten er gaten worden geboord in de grafkelder, maar ook hier zijn geen buizen nodig. Enkele gaten volstaan zodat er contact is tussen de binnenkant van de grafkelder en de aarde.

Ik wil dit decreet opnieuw bekijken omdat er nog een aantal onduidelijkheden zijn. Zo is er het probleem van de Vlamingen die overlijden in Vlaanderen maar gecremeerd willen worden in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Daarvoor is toestemming nodig van het parket omdat dit wordt gelijkgesteld met het buitenland. Mevrouw Guns had een vraag over de toepassing van het decreet in het geval van behoeftigen. Ik heb daar duidelijk op geantwoord. Mijn antwoord was ook duidelijk voor wat deze vraag betreft. Ik wil dit wel nog verder onderzoeken.

Bij de totstandkoming van het decreet is er structureel overleg geweest met de lokale besturen enerzijds en de sector anderzijds. De technische ingrepen in de grafkelders stellen eigenlijk niet veel voor. De extra kosten waar u het over hebt, zijn er dan ook niet.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De verplichte verluchting van grafkelders staat exclusief vermeld in een uitvoeringsbesluit. In het decreet is daar helemaal geen sprake van. Ik weet dan ook niet in hoeverre er inzake de uitvoering van het decreet structureel overleg is geweest. Ik weet dat er infodagen zijn georganiseerd maar dat de gemeentelijke ambtenaren daar niets hebben vernomen over de verluchting van grafkelders. Op dit moment is hun kennis terzake dan ook heel beperkt.

Wat het uitvoeringsbesluit betreft, verklaart u dat er eigenlijk niets moet gebeuren op voorwaarde dat er in grafkelders gaatjes zijn. Het lijkt me wel belangrijk dat u dat ook duidelijk meedeelt aan de gemeentebesturen. Het uitvoeringsbesluit vermeldt immers letterlijk: 'Indien nodig loopt de afvoer naar de buitenlucht via een efficiënte ontgeuringsfilter.' Ik heb tevergeefs geprobeerd om hier meer informatie over te vinden. Duidelijke communicatie is dan ook noodzakelijk.

Tot slot wil ik u vragen te onderzoeken of het rendement van de maatregel opweegt tegen de eventuele ingrepen die moeten gebeuren.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Crevits, ook over het uitvoeringsbesluit is er overleg geweest met de betrokken partijen. Indien bij een grondige evaluatie van het decreet blijkt dat er wijzigingen moeten gebeuren, dan ben ik bereid daarover een omzendbrief op te stellen waarin een aantal praktische zaken worden verduidelijkt.

Het punt waarover commotie is ontstaan, meer bepaald de kosten en de constructies van pijpen, buizen, filters, enzovoort, is hier echter niet aan de orde. In het uitvoeringsbesluit staat 'indien nodig', maar dat betekent niet dat het sowieso nodig is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.58 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

